

HORVÁTH JENŐ

Valamit mindig...

*Valamit mindig vártál,
talán az értő szavak eljövételét
a tudat futamain megjelölve,
mint áttörhetetlen falak és
kőkerítések az időtlen
kuszaság vonalaival a
megbocsátható csavargások
igéit soroló Óbudai éjszakákban.
Valami ismeretlen erő vert léket az Időn. –
Valamit mindig elvettek Tőled;
talán a húrok tiszta rezdülését,
az arctalan évszakok bűneit
tagadó, félve bevallott álmok
csatlós hitét; vesztese vagy a
gondolatnak hitetlenkedő
az Ítélet tisztességén,
kivont élű napok menetelésében,
ki választ itt az üzenetnek új igét?
Csillagnak a pontosságban hűvös
bölcshelyet? – itt, hol padok
támláiról az új szövetség nyelvén
szólók már lélektaszító igéiket
hirdetik az ostromsapássá változott
érintések hűvös ívei alatt.*

PETHŐ LÁSZLÓ

Mélységen túli

*Ha még mindig csak
átszellemült záporban
tudsz otthon lenni*

*a vizek felforr-
hatnak, jégbe fordulhat
véred folyása*

*a tökéletesség
határán vár a porla-
dás s a végelát-*

*ható végtelen
átszenderülhet a mélysé-
gen túli kútba.*

Látható fájdalom

– Michelangelo Pietája előtt –

*Uram – nem hittem
nem hihetem: halottakkal
élek – élünk együtt –
és nem csak úgy – imígyen
is remélünk – és a lát-
lelet: magukkal akarnak
vinni – elszívni, elpárolog-
tatni agyamból azt a hihe-
tetlen létet melyből tovább
gyűrűzik felfelé a letaglózott
láthatatlan világ legyűrhetetlen
része: a látható fájdalom
hogy itt vagyunk és ezt
végig is kell nézmem...*